

ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

...

[Εισέρχεται ἡ *Κική* κρατοῦσα εἰς τὴν δεξιὰν ἀνοικτὸν γράμμα. Εἶνε νέα 28 ἐτῶν, εὐμορφη, μὲ χάριν φιλάρεσκον καὶ ἐρωτὸτότροπον εἰς τὸ βᾶδισμα, τὰς χειρονομίας, τὰς στάσεις ποῦ λαμβάνει. Μὲ μάτια λάμποντα ἀπὸ ἐπιθυμίαν. Φορεῖ κομψὴν ἐνδυμασίαν περιπάτου.]

Κική (ἀκκιζομένη, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν τελευταίον ἀκόμη βλέμμα εἰς τὴν ἐπιστολήν).

Γιὰ ἃς τὸ σκεφθῶ λίγο καλλίτερα!.. Ὁ Τάκης μου γράφει καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ πάω, λέει, στὴν γκαρσονιέρα του, ποῦ ἔχει, νὰ μοῦ πῆ λέει, κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ σπουδαῖο... κάτι ποῦ μ' ἐνδιαφέρει, λέει!.. (μειδιῶσα καὶ κινῶσα ἐκφραστικῶς τὴν κεφαλήν). Χμ!.. τὸν κατεργάρη!.. τὸν παραλυμένο!.. Ἄμ' σὲ ξέρω δά, κύριε Τάκη, τί εἶδους σπουδαίας ἀνακοινώσεις καὶ δοσοληψίας ἔχεις μὲ τῆς γυναῖκες!.. (μορφάζει εἰρωνικῶς) Τάχα μου!.. ἔχει νὰ μοῦ πῆ!.. Νὰ σὲ χαρῶ, ματάκια μου!.. (μὲ γέλιο προσποιημένο) Χα, χα, χα!.. (ἀλλάσσει ὄψος καὶ τόνον φωνῆς ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον) Μπᾶ! τὸν ἀναιδέστατον!.. Μὰ τί μ' ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος; Γιὰ ποιά μ' ἐπῆρε;... Γιὰ καμμιά ἴσως ἀπ' ἐκείνες ποῦχουν τὰ μυαλὰ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ καπέλλο τους;... (σταναρώγει τὰ χέρια εἰς ἐκφρασιν ἀπορίας καὶ ὀργῆς) Ὅριστε!.. πῶς σὰς φαίνεται;... Μὰ εἶναι δηλαδὴ νὰ δαιμονίζεται κανένας μὲ τὴν αὐθάδεια μερικῶν νέων!... Ἄκουτ' ἐκεῖ, ἀδιακρισία!... (σφίγγει τοὺς γρόνθους χειρονομοῦσα μὲ θυμὸν) Ἔτσι μοῦρχεται!.. (εἰρωνικῶς) Ἄμ' δέ!.. ἤρρε νὰ παίξῃ!.. (ἵσταται πρὸς στιγμὴν κινῶσα ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλήν) Φεῖδι κολοβὸ ποῦ σ' ἔφαγε, καῦμένη Τάκη, ἀν τυχὸν σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα... πῶς... (ἀνατινασσομένη ἔξαφρα καὶ περιτρέχουσα ἐν νευρικῇ βίᾳ τὴν σκηρῆν) Ἄ!.. ὄχι!.. ὄχι!.. Δὲν ἐπιτρέπω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου οὔτε κἄν

νά τὸ φαντασθῶ!.. Τρέμω, σᾶς ὀρκίζομαι, καὶ νά διανοηθῶ ἀκόμη τέτοια κακοήθεια!.. (μετὰ μικρὰν σιγὴν διατρέχει τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς ἐπιστολῆς) Μὰ πῶς λοιπὸν ἔλαβε τὸ θάρρος νά μου γράψῃ ἔτσι;... Εἶμαι νά παλαβώσω!.. (φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡς διὰ νά ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις της) Ἄααα!.. μήπως ἄρα γε;... Ἄ! αὐτὸ θὰ εἶνε δίχως ἄλλο... ἐπειδὴ προχθές, εἰς τὸ σαλόνι τῆς Λιλῆς, μοῦρθε — ἔτσι, γιὰ γούστο, pour passer le temps — μοῦρθε καὶ τοῦτα, με οἰκειότητα, δύο τρία ἀνοικτὰ λογάκια... αὐτός, φαίνεται... ποιὸς ξέρει... θὰ τὰ πῆρε ἴσως διαφοροτικά... καὶ... Μπᾶ! τὸν ἀχρεῖον, τὸν ξετσιπω-

τον!.. (μὲ ὄφρος αἰσθηρὸν καὶ ἀποφθεγματικόν) Νά! γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκα πρέπει νά εἶνε προσεκτική, ν' ἀκριβοζυγίξῃ κάθε λέξι της καὶ κάθε της κίνημα, ὅταν μιλῇ με τοὺς ἄνδρας!.. (χαϊδενομένη) κ' ἐγὼ ἡ καυμένη νά τοῦ μιλῶ με τόση ἀθωότητα!.. Ἄχ! αὐτὴ ἡ ἀθωότης εἶνε ποῦ μᾶς χανδακώνει ἐμᾶς τῆς γυναῖκες!.. Ὅρίστε τώρα!.. Νά πάω, λέει, νά μου πῆ!.. Ἄμ' δέν!.. Μακρὰ ποῦ ξημέρωσες, ἔξυπνε κύριε Τάκη!.. Αὐτὰ νά τὰ πουλᾶς ἄλλοῦ, νά σέ χαρῶ!.. Ἐκεῖ ποῦ περνοῦν!.. Ἐν πρώτοις, φίλε μου, ἕνας νέος ὅπως πρέπει ποτὲ δέν προσκαλεῖ μίαν ἔντιμον κυρίαν εἰς τὸ δωμάτιόν του... ἔτσι μάλιστα, ἀποτόμως, χωρὶς τοῦλάχιστον νά τῆς φανερώσῃ πρώτα τὸ θέμα τῆς ἀνακοινώσεως!.. Καὶ δεύτερον, ἔστω... ἄς ὑποθέσω γιὰ μιὰ στιγμή πῶς ἔμπορεῖ νά γίνῃ... Μὰ ἂν τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου;... —... Μὰ ἂν τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου;...

(Κατενναζομένη) Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆς, ὁ Ζαχαρίας μου δέν εἶνε διόλου ζηλότυπος... χαχ, ᾶ! χαχ, ᾶ! Αὐτὸ δὰ μοῦλειπε νᾶχουμε καὶ ζήλειες!.. (μετὰ ἕνα σκέψιν) Οὐφ... ἀλήθεια... Ἔχω μιὰ φούρκα καὶ μ' αὐτὸν τὸν Ζαχαρία!.. Ἀκοῦς, καλέ, νά μὴ με ζηλεύῃ διόλου!.. Τί τάχα; δέν τὸ ἀξιζῶ;... Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία του με πληγώνει κάπως... καὶ βέβαια, ἕνας ἄνδρας ποῦ δέν κρυφοζηλεύει λιγάκι τὴ γυναῖκα του, ὅταν μάλιστα εἶνε κ' ἔμμορφη... δέν τὸ λέω γιὰ μένα... ᾶ! μπᾶ!.. μιλῶ γενικῶς — θὰ πῆ πῶς καρφί δέν τοῦ καίγεται, πῶς δέν τὴν ἀγαπᾶ!.. Νά, ἔτσι μερικοὶ ἄνδρες χαλοῦν τῆς γυναῖκες τους... Ἄ! δέν ὄχι! Εἶμαι ὑπὲρ τῆς ζηλοτυπίας!.. Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἐν εἶδος ἐνόπλου φρουρᾶς διὰ τὴν γυναῖκα... (μὲ ἀνταρέσκειαν) Καὶ καλὰ νά τύχῃ ἡ γυναῖκα νά ἦνε αἰσθηρὰ καὶ νά ξέρῃ νά προφυλάξῃ τὸν ἑαυτὸν της... Μὰ ἂν συμβῆ νά ἦνε λίγο ἀδυνάτου χαρακτήρος, λίγο ἐλαφρόμυαλη;... (δυσφοροῦσα) Οὐφ! τί με μέλλει ἐμένα γιὰ τῆς ἄλλες; Φθάνει ποῦ ἐγὼ ξέρω καλὰ τὰ καθήκοντά μου... (Κάβεται παρὰ τὴν στοργγύλην εἰς τὸ

μέσον τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζει τὸν ἀγκῶνα, κρατοῦσα ἐν τῇ παλάμῃ τὴν κεφαλὴν. Φαίνεται σκεπτικὴ καὶ ἀνήσυχος. Μετὰ τινος στιγμῆς ἐγείρεται βιαίως). Οὐφφφ!... μου ἔρχεται σὰν ζάλη... (ἀερίζομένη διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀναπνεύουσα βαρέως) ἄχ! δὲν εἶμαι καλά... πρέπει νὰ ἔβγω λίγο ἔξω, νὰ πάρω ἀέρα... (ζινεῖται πρὸς τὸ βάθος) ποῦ ἔχω τὸ καπέλλο μου;... (ἐπαναστορεομένη ἀποτόμως πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς) Ἄ! ὄχι!... ὄχι!... Σήμερα ἴσα-ἴσα δὲν πρέπει νὰ κάμω βῆμα ἀπὸ 'δῶ. "Ὅχι! Δὲν θέλω οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμα νὰ δώσω τὴν παραμιζορὰν ὑποψίαν!... (Σαρακάθεται πλησίον τῆς τραπέζης. Εἶνε στενοχωρημένη): Ἄλλά... εἶμαι ὅμως περιέργη, σὰν τί νὰ μὲ

Φαίνεται σκεπτικὴ καὶ ἀνήσυχος

θέλη τάχα ὁ Τάκης; (ἐγείρεται νευροικῆ) Ὡς τόσο ἡ περιέργεια εἶνε πολὺ κακὸς πειρασμός!... παράδειγμα ἡ προμάμμη μας ἡ Εὐᾶ!... ἡ ἀνόητη... Μὲ τὸ νὰ ἦνε φιλοπερίεργη, ἐδάγκασε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν καὶ... τὴν πῆρε ὁ Διάβολος!... (Σκέπεται συνοδεῖουσα διὰ χειρονομιῶν τὰς σκέψεις της. Μετὰ τινος στιγμῆς) Ἔχει, λέει, νὰ μου ἐμπιστευθῆ κατι πολὺ σοβαρόν!... Πφφ! χα, χα, χα! (Κάθεται) Αὐτά, ἀξιότιμε κύριε Τάκη, τὰ λένε εἰς τὸν κλῆδονα! (Σηκώνεται. Ὅργιλη καὶ μὲ ὕψος ὀητορικόν). Καὶ γιατί, παρακαλῶ, κύριε, δὲν ἔρχεσαι νὰ μου τὸ πῆς ἐδῶ, εἰς τὸ συζυγικόν μου ἄσυλον, καθαρὰ καὶ

ξάστερα, σὰν τίμιος νέος!... Αἰ! Γιατί; (μὲ θυμὸν κτυπῶσα μὲ τὸ τακουνάκι της τὸ ἔδαφος) Μίλα λοιπόν, κύριε, αἰ! Γιατί; Ἄν ἦσουν εἰλικρινῆς καὶ ἀθῶος, θὰ ἤρχεσο ἐδῶ, ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα μου... Μάλιστα! ἀμ' τί ἐνόμισες, αἰ; (Ἐξαπτομένη) Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ τώρα, νὰ τοῦ τὰ ψάλω ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια... νὰ τοῦ δείξω ἐγώ!... τὸν ἐλεεινόν! (Ὡς συνορχομένη) Ἄ! ὄχι! Οὔτε νὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῆ ἐμπρὸς μου! (Κάθεται σολογισμένη) Μὰ ἂν πάλιν τὸν ὑποπτεύωμαι ἄδικα, χωρὶς νὰ ἦναι ἔνοχος; (μετ' ὀλίγον) Περιέργον! Τί νὰ μὲ θέλη! Μήπως...; Ἔ. Διάβολε! Μήπως σκοπεύει νὰ μου κάμῃ καμμιά πρότασι γιὰ τὴ Ῥήνα, τὴν ἐξαδέλφη τοῦ Ζαχαρία;... Χμμ!... Τώρα θυμᾶμαι πῶς σὰν νὰ μου ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ῥήνας... Λέτε νὰ τὴν νοστιμεύεται;... Ἀλήθεια, αὐτὸ θὰ ἦταν ἀπὸ τ' ἄγραφα!... Τὴν καϋμένη τὴ Ῥήνα!... Πῶς τὴ συμπαθῶ! καὶ πῶς θὰ ἠθελα νὰ ἀποκατασταθῆ!... Μμμ!... τί νὰ σοῦ κάνω,

Ῥήνα μου; Δὲν μπορῶ πάλι γιὰ τὸ χατήρι σου νὰ ῥιψοκινδυνεύσω τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ νὰ τρέχω μέρα-μεσημέρι στοῦ Τάκη! Γιὰ σκέψου τὸ καὶ μόνη σου, κορίτσι μου! Δὲν ἔχω δίκιο;... Μὰ λές, καϊμένη, νάχη καμμιά τέτοια καλὴ ἰδέα γιὰ σένα ὁ Τάκης;... Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ... Ῥήνα μου!.. (μετὰ τινα σκέψιν σηκώνεται) Ἄ! μπᾶ!.. Αὐτός;... Δὲν βαριέσαι! Καλέ, Ῥηνούλα μου, αὐτὸς θὰ μᾶς πῆρε καὶ τῆς δύο χωρὶς ἄλλο γιὰ τίποτε ἀλαφρόμυαλες, ποιὸς τὸν ξέρει!.. Τί λές ἐκεῖ! Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾶσαι, κύριε Τάκη! (εἰρωνικῶς) Ἦσυχᾶστε, παρακαλῶ!.. γιατί νὰ πειράζεσθε;... Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον! Χᾶχ, ᾶ! χᾶχ!.. Μὰ εἶνε, δηλαδή, γιὰ γέλια αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! (Ξανακάθεται) Δὲν λέω βέβαια πὼς ἔχει νὰ κλονισθῇ ἡ ἠθικὴ μου, ἂν ἐπῆγαινα στοῦ Τάκη... (ἀποφθεγματικῶς καὶ μὲ στόμφο). Ἀλλοίμονον, ἂν ἡ τιμὴ μᾶς γυναικὸς ἦτον τόσον εὐθραυστον πρᾶγμα, ὥστε νὰ σβύνη σὰν φουσαλιδα σαπουνιοῦ μόλις ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ ἓνα ἄνδρα. Κολοκύθια! (Σηκώνεται. Μὲ νευρικὰς χειρονομίας). Αὐτὰ εἶνε σεμνοτυφίες τῆς παλαιᾶς Σχολῆς!.. Φθάνει νὰ θέλῃ ἡ γυναῖκα νὰ φυλάξῃ τὴν τιμὴν τῆς! Καὶ σὲ χίλιους ἄνδρες μέσα νὰ εὐρεθῇ δὲν θὰ τολμήσῃ κανένας νὰ τὴν πειράξῃ!.. Ἄμ' ἔννοια σου δά, κύριε Τάκη, καὶ ἂν δυσπιστῶ εἰς τὴν τιμιότητά σου, ἔχω ὅμως ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς τὴν ἰδικήν μου!.. (μετὰ σκέψιν ὀλίγων στιγμῶν καθημένη) Ἐξ

— Αἰ! γιατί; μίλα λοιπόν, κύριε, αἰ!

ἄλλου ὅμως συλλογίζομαι καὶ τοῦτο: μήπως μὲ θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πίτη, τοῦ ἑξαδέλφου μου; Δὲν εἶνε καὶ παράξενο... Σὰν νὰ μοῦ ἔρριξε, νομίζω, προχθὲς κάτι πούντους... πὼς... ἔχει πολὺ φίλο τὸν Πρόεδρο τοῦ Δικαστηρίου: Ἀλήθεια, ἂν μὲ θέλῃ νὰ μοῦ πῆ γιὰ τὴ δίκη τοῦ Πίτη καὶ αὐριο μὲ τύπτει ἡ συνείδησις πὼς δὲν ἔτρεξα νὰ τοῦ τελειώσω τὴ δουλειά του μὲ τὸν Τάκη; Δὲν θὰ εἶνε κρίμα καὶ ἄδικο νὰ τὸν πάρω στὸ λαιμό μου τὸν καυμένο τὸν Πίτη! (Μετ' ὀλίγον ἀλλάσσει ἔκφρασιν: σονφρώνει τὰ χεῖρά της συνοφρονοῦται σηκώνεται θυμωμένη) Καλέ τί κάθομαι καὶ σκέπτομαι!.. Νὰ περιμένω ἀπὸ τὸν Τάκη, ἓνα ξεμυαλισμένο, γιὰ ὑπόθεσι ποῦ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει... Ἄπο ποῦ κι' ὡς ποῦ!.. Ὅχι!.. Ὅχι!.. Εἶμαι βεβαία, πὼς ἡ πρόσκλησις του ὑποκρύπτει κάποιαν ἔνοχον σκέψιν... ὦ! βέβαια!.. Μπᾶ, τὸν αὐθάδη!.. τὸν ἐλεεινόν!.. τὸν ἀνάγωγον! Νὰ τολμήσῃ ὁ ἀναίσχυντος, νὰ... Ἄ! ἔπρεπε νὰ εἶμαι τώρα ἐκεῖ... ᾶ! ὄχι, ὄχι... ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχα τώρα ἐδῶ, ἐνώπιόν μου, νὰ τοῦ δείξω τοῦ μασαρᾶ!.. νὰ τὸν μάθω νὰ σέβεται τῆς γυναῖκες ποῦ δὲν τοῦ

πέφτουν στὸ μερδικό του!.. Ἄκουτ' ἐκεῖ τόλμη! Νὰ μὲ γνω-
ρίση πρώτη καὶ μόνη φορὰ στῆς Λιλῆς καὶ νά... (μὲ ἐξαγριω-
μένον ὕφος) Αὐτὸ εἶνε ἀσέβεια!.. εἶνε ὕβρις!.. Καὶ πρέπει νὰ
τοῦ ζητήσω λόγον... Μάλιστα, θὰ τὰ μαρτυρήσω εἰς τὸν Ζαχα-
ρία, νὰ πάη νὰ τοῦ ζητήσῃ ἱκανοποιήσιν! Βέβαια!.. (ὡς μετα-
μεληθεῖσα) Ὁχι! ὄχι!.. (μὲ ἔκφρασιν οἴκτου) ἄς μὴ βάλω στὰ
αἵματα τὸν καυμένον τὸν Ζαχαρία!... Τί φταίει αὐτός!...
Ἐπειτα θὰ γίνῃ καὶ σκάνδαλον... (σκέπτεται) Καὶ ὅμως δὲν

« Διορθώνει λεπτομερείας τοῦ κτενί-
σματος της... »

πρέπει νὰ τὸν ἀφίσω ἔτσι...
ὄχι! Πρέπει νὰ τὸν τιμωρή-
σω!.. (ἐξαπτομένη βαθμηδόν)
πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶ διὰ
τὴν προσβολήν!.. νὰ τὸν βάλω
εἰς τὴν θέσιν του, τὸν ἀνάγω-
γον!.. Ναι, μάλιστα!.. αὐτὸ
ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιοπρέπειά μου...
νὰ πάω μὲ ὄλον τὸ θάρρος,
μὲ ὄλον τὸ ἀγέρωχον ποῦ μοῦ
ἐμπνέει ἡ ἠθική μου, νὰ ἔμβω
εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ
τὸν λούσω πατόκορφα!.. (ἀπο-
φασιστικῶς) Μάλιστα!.. Αὐτὴ
ἡ τιμωρία τοῦ χρειάζεται! Καὶ
ἀμέσως! Τώρα! Ἐμπρός!..
(πεισιγενῶσα τὴν σκηρὴν καὶ
ἀναζητοῦσα) ποῦ εἶνε τὸ κα-
πέλλο μου;... ποῦ ἔβαλα τὰ
γάντια μου;... (σταματῶσα πρὸ
τοῦ καθρέπτον ἀποτόμως διὰ νὰ
κνιταχθῇ πρὸς σιγμὴν) ποῦ
εἶνε ἡ ὀμπρέλλα μου;... πρέ-
πει νὰ πάρω τὴν ὀμπρέλλα γιὰ
κάθε ἐνδεχόμενον! Ἐμπρός!

Τώρα εὐθύς, πρὶν μοῦ περάσῃ ὁ θυμός!.. Τί ὥρα εἶνε; πιστεύω
νὰ τὸν προφθάσω... (ἐξάγει τὸ ὀρολόγιόν της) Ἄ! μέσ' στὴν
ὥρα! (Ὅρμῃ πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' εὐθὺς στρέφεται ἀποτόμως) νὰ
πάρῃ ἡ ὀργή! Μὲ τὴ βία μου ξέχασα τὸ σπουδαιότερο!.. (πλη-
σιάζει εἰς τὴν τοιναλέα της, ἀνοίγει ἓνα φιαλίδιον μὲ ἄρωμα, ὅπτεται
μερικὰς σταγόνας εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κόλπου της, εἶτα χύνει ἐπὶ
τῆς παλάμης της καὶ τρίβει τὰς χεῖρας). Θὰ ἔλθω, κύριε Τάκη!
καὶ... ἀλλοίμονό σου, κακομοίρη, ἂν ἐσκέφθης δι' ἐμὲ καμμίαν
κακοήθειαν!.. (ἀναστελλομένη, πλησιάζει πρὸς τὸν καθρέπτην, ὅπου
διευθετεῖ φιλαρέσκως τὴν κόμην της) Θὰ σὲ κάμω ποῦ νὰ μὴν ἔχῃς
μοῦτρα νὰ ξεμυτίσῃς ἔμπρός μου!.. (κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ ξανα-
γυρίζει στὸν καθρέπτη ὅπου διορθώνει λεπτομερείας τοῦ κτενίσμα-
τός της. Μὲ ἠλιώτερον τόνον): Ἐκτός ἂν πράγματι ἀποδειχθῆς

αθῶος!.. (ἐξαπτομένη αἰφνιδίως) εἰ δὲ μή!.. (Τοῖζουσα τοὺς ὀδόν-
τας καὶ χειρονομοῦσα ἀπειλητικῶς) νὰ σχίσῃ ἡ γῆ καὶ νὰ σὲ κατα-
πιῇ, ἄθλιε, κακοηθέστατε!...

(Ἐξέρχεται μὲ ὀρμὴν, ὀπίπτονα τελευταῖον πλάγιον βλέμμα εἰς
τὸν καθρέπτην, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε στιγμηδὸν τὸ ὄλόϊ της).

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ

“ὦ! Τί κωθοὶ καὶ ἄξεστοὶ καὶ ἀπειροκάλοὶ ἦσαν
οἱ παλαιοὶ προπάτορες ποὺ τὸ χωριὸ ἐκτίσαν
σὲ τοῦτο τὸ παράμερο καὶ πυκνοφυτευμένο
κ' ἀπόκορημο κατάροαχο νὰ βροῖσκειται κρυμμένο,
πέρ' ἀπ' τὸν λειβαδόκαμπο, κ' ἀπὸ τὸ δρόμο χῶρια
ποῦ φέρνει ἀπ' τὰ Γιάννινα πρὸς τὰ κεφαλοχῶρια.
Καὶ τὴν καθάγια μακρονὴ καὶ μονωμένη βρῦσι
με τὸ περίφημο νερὸ τὴν ἔχουνε ἀφίσῃ
σ' ἐκείνον τὸν ξερότοπο, χωρὶς κἄν νὰ φροντίσουν,
με δένδρα καὶ με φυλλωσιὲς τὸ μέρος νὰ στολίσουν,
ποὺ ὀλημερὶς ἀπ' τὸ χωριὸ νέες, γρηῆς, κοπέλλες
συγχορηγαῖνον καὶ σειρὰ γεμίζον τῆς βαρῆλες.

Μὰ ἡ νεολαία τοῦ χωριοῦ με ζῆλο καὶ με γνώσι
ἀνέλαβε τὸ ἄτοπον αὐτὸ νὰ διορθώσῃ.

Δένδρα σκιερὰ ἐφύτευσαν σιὰ γυμνωμένα μέρη
ποὺ πάντα ἥλιος ἢ βροχὴ ἢ παγετὸ ἀγέρι
ἀλύπητα τὰ ἔδεονε. Μὰ ἐκεῖ σιῆς πρασινάδες
με πρόφασιν ν' ἀναπανθοῦν ἐρχόνταν οἱ ἀγάδες,
κ' ἐκύτταζαν με ἀναίδεια καὶ προστυχία μεγάλη,
ἂν ἔχη μαῦρα μάτια ἢ μιὰ, πόδια μικρὰ ἢ ἄλλη
ἀπ' τὲς γυνῆκες τοῦ χωριοῦ, ποῦ γιὰ νερὸ πηγαῖναν
κ' ὅσες γεμίζαν γλήγορα τὲς ἄλλαις περιομέναν.
Κι' οἱ δημογέροντες εὐθύς, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα νοιώσαν,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ φορτικὸ τὰ δένδρα ξεροζιῶσαν,
κ' ἔμειν' ἡ βρῦσι ἄδενδρη, γυμνὴ καὶ πέτρα μόνῃ
κ' ἀνδρας κανεὶς ὅπως καὶ ποῖν, ποτέ του δὲν ζυγώνει.

Τί γνωστικοὶ καὶ φρόνιμοὶ καὶ πρακτικοὶ ποῦ ἦσαν
οἱ παλαιοὶ προπάτορες ποῦ τὸ χωριὸ ἐκτίσαν.

(Ἀπὸ τὰ Ἠπειρωτικὰ)

ΙΩΑΝ. ΑΛ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗΣ